

Şairler Yazmazsa Ölür

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Aralık 2018

Sıra dışı özlemlerin sıra dışı bir ahlakı var ve göklerden inen rahmeti kucaklayan kollarında aşkın, namı almış yürümüş beyitleri var.

Tutsak zamanın tutuk dilinde, hicvine yenik düşen üzüntüsü var mağlup düşlerin.

Sarı benizli ışıklar var aşkın arka yüzünde cehennem ateşine düşen ruhların kodesini bekleyen zebaniler var sıra sıra dizili yenilmişliğin tarhında, beyzade bir kelam var; insan ırkını sonlandıran öfkenin ve kinin de iz düşümü.

Bataryası kayıp şehrin; paslı çivilerinde yalnızlığın pür dikkat kesilmiş heceler...

Yanık yüzünde ateşten nasiplenmiş yorgun yüreğin... devamı yok işte asla da olmayacak şehir kaçkınları iken aziğa alınmış düşlerin mağdur kılınan zihniyeti.

Korunaklı dünyalarda saklı acılar bir de izini sürdüğümüz yokluğun varlıkla kesişmişken yolu.

En muteber söylemi arıyor gözlerim ve bir batında doğan bunca duygudan sıyrılmak adına en kıdemli yalanı saklıyor evren.

Bir Kerbela adeta, aşkın körüklediği.

Bir rabita isyanı bastıran kolluk kuvvetleri kadar işine ve aşkına ve vatanına sadık.

Yediverenler sokağında solan ümitler var belki de akla zarar her yitiş yine de çemkiren iblisten yana dertli olmak bir yana melek yüzünde ölüm bile en endamlı vazgeçiş aşkın hitabesinde bir içimlikmişçesine bastırılan isyan.

Heceler tanık.

Kelimeler soytarı.

İmgeler sıra dışı.

Aşk ise vakurlu bir iç çekiş ve nemalandığımız düşlere bir nokta koymak adına ünlemle soyutlandığımız gerçeklerden kaçmak belki de sığındığımızın bir üst katı iken ölüm.

Yeknesak bir diziliş için efkârında haşmetli bir çığlık aslında sadece Yaratanın vakıf olduğu.

Bir izlekte saklı.

Bir edim ise kaybolmuşluğun hicvi ile teyakkuzda.

Şimdi sürrealist bir gölge kopup da uzaklardan sahibine ulaşmayı diliyor ve en muteber gölgeyi değil uzvunu arıyor insanlık.

Çöreklenen masumiyet oysaki dibi yanmış bir vazgeçiş.

Aşkın hitabında koyultu adeta şimdi'sinden yoksun yarınların dününde kaykılmışlığı.

Saf tuttuğumuz hangi izbe ise ah'ların güzergâhında şanlı bir yok oluş.

Göğün martavalında martılar konaklamış.

Aşkın hacmindeki o ritim nasıl da kayıp.

Düşe kalka sevmekle ölüm arasında bir tercih yapmak mı hele ki patavatsız bir yürekte çıkıp de yola...

Epilepsi nöbetleri geçiriyor şiir aslına biat aşkın da kutuplarında yarım ağız sevice imler.

Kalburüstü yalnızlık iken peyda olan ve bir gözü dışarıda iken yenilmişliğin de bir maharet olmadığı inancına vakıf satırlar.

Andığımız kadar da ar bildiğimiz.

En arsız kimlikten çıkıp da yola, yoldan çıkmışlığın hırsını alan bir cebbar tebessüm belli ki efkârın iz düşümünde bizler yalnızlığı mimleyip haritasını çizerken ömrün ve işte o muhteşem son repliği.

Soluksuz yaşadığımız kadar soluğumuzu biteviye tutarken ve tek nefeste aştığımız evrenin arka basamakları; nasıl ki boyut değiştirdiğimiz bir kehanet evet, bizler asılı yalanlarımız aslında içimizdeki şiirleri kucaklayıp örselerken güzellikleri hala çiçek kokusunu çekiyoruz içimize cennet diye yollara düşüp de bir sıkımlık canına da tav olmuşken dürüstlüğün ve iyiliğin.

Teyit ettiğimiz kadar da tehir ettiğimiz ve mahremiyetin raconuna asla uymazken sınır ihlalleri...

Œimdi i rahatlığı ile sonlandırabiliriz hayalleri ne de olsa Şairler yazmazsa ölür içindeki sesin gazabından ve her rge ıkmıŒ Őiirdir Őairin baŒını okŒadıđı o yetim hicvi ömrün ve solmadan gün derinlerdeki teyakkuzdur yarına dair bir ıŒık belli belirsiz yanıp sönerken...